

HET GERECHTSHOF TE AMSTERDAM

Derde Meervoudige Belastingkamer

1. Het geding.

Op 15 april 1980 is ter griffie van het Hof ontvangen een beroepschrift van X te Z tegen de hem door de inspecteur der directe belastingen te Y over het jaar 1975 opgelegde navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting waarvan het aanslagbiljet is gedagtekend 19 februari 1980.

Op 11 november 1981 zijn ter zitting verschenen belanghebbende bijgestaan door A door B en door C alsmede de inspecteur tot zijn bijstand vergezeld van D van de rijksaccountantsdienst.

Ter zitting van 19 mei 1982 zijn verschenen belanghebbende bijgestaan door B, E en F alsmede de inspecteur, bijgestaan door de inspecteur G en H van de rijksaccountantsdienst.

Tot de gedingstukken waarvan het Hof heeft kennis genomen behoren:
het beroepschrift met negen bijlagen
het verzoogschrift met acht bijlagen
een door belanghebbende ter zitting van 11 november 1981 voorgedragen en overgelegde pleitnota met bijlagen
een briefwisseling met partijen gevoerd met inachtneming van het bepaalde in de artikelen 14 en 16 van de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken naar aanleiding van ter zitting van 11 november 1981 aan partijen gevraagde nadere schriftelijke inlichtingen
een door belanghebbende ter zitting van 19 mei 1982 voorgedragen en overgelegde pleitnota, met bijlagen.

Partijen zijn in de gelegenheid gesteld van de ter eerste en ter tweede zitting overgelegde stukken kennis te nemen en zich daarover uit te laten.

Voormelde navorderingsaanslag is opgelegd naar een nader vastgesteld belastbaar inkomen van f 41.093,-- (belastingvrije som f 4.517,--) nadat oorspronkelijk een nihil aanslag was opgelegd naar een belastbaar inkomen van f 3.663,--. Het bedrag van de te weinig geheven belasting bedraagt volgens de navorderingsaanslag f 12.759,-- over welk bedrag een verhoging van 100% is toegepast welke verhoging evenwel door de inspecteur bij besluit genomen bij het vaststellen van de aanslag voor 50% is kwijtgescholden. Het beroep strekt tot vernietiging van de navorderingsaanslag. De inspecteur heeft handhaving van de navorderingsaanslag gevraagd.

2. De feiten en het geschil.

Belanghebbende is en was in het onderwerpelijke jaar werkzaam als zelfstandig publicist-producer te Z. Als zodanig organiseerde hij in 1974 een I-evenement in samenwerking met J en K, een L-evenement in M en een N-evenement. Ook organiseerde hij in de jaren 1974 en 1975 voorstellingen. Daarnaast was hij werkzaam voor O waarvoor hij de a-, b- en c-redactie verzorgde. In 1975 organiseerde hij in samenwerking met K en P het Q-evenement. In 1975 was belanghebbende tevens nog in dienst van R. Voorts was belanghebbende in 1975 betrokken bij de organisatie van een tournee van S-kunstenaars zulks in samenwerking met T. Zowel in 1974 als 1975 schreef belanghebbende voorts artikelen in periodieken. In september 1975 poogde belanghebbende een d-project van de grond te krijgen en sloot hij contracten af voor de verkoop van e, waartegenover hij een recht op royalties bedong.

Belanghebbendes administratie bestaat uit een ordner met nota's, afrekeningen en rekeningoverzichten van de bank.

Periodiek maakt hij - afhankelijk van het aantal van deze stukken - eens per halfjaar of eens per kwartaal, een optelling van "ontvangen/berekend" enerzijds en van "rekeningen/uitgaven" anderzijds. Het verschil tussen deze twee, bedragende in 1974 negatief f 95.377,-- en in 1975 positief f 1.392,-- gaf hij aan als bedrijfsresultaat.

In april 1979 vond een boekenonderzoek plaats met betrekking tot de jaren 1974 tot en met 1978 door twee ambtenaren van de rijksaccountantsdienst te U. In het kader van dit onderzoek zijn aan belanghebbende bij brief van 11 mei 1979 een aantal vragen voorgelegd. Na enige correspondentie tussen belanghebbende en de inspecteur met betrekking tot de gevraagde inlichtingen werd op 21 december 1979 de onderhavige navorderingsaanslag opgelegd.

Hierbij werden op de - ongetekende - aangifte I.B. 1974 en op de aangifte I.B. 1975 correcties aangebracht van respectievelijk f 113.185,-- en f 40.763,-- gespecificeerd als volgt:

		<u>1974</u>	<u>1975</u>
C 2	bedrijfskosten:		
	kleding	f 3.681,--	f 769,--
	inboedelverzekering	f 143,--	
	privé telefoon	f 300,--	f 300,--
	representatiekosten	f 5.312,--	f 4.839,--
	video	f 3.820,--	
C 3	ontvangsten	f 10.900,--	
	uitgaven	f 14.029,--	
C 4	correctie vermogensvergelijking	f 75.000,--	f 25.000,--
	uitgaven		<u>f 9.855,--</u>
		f 113.185,--	f 40.763,--

resulterende - uiteindelijk - in een belastbaar inkomen van f 17.664,-- in 1974 en van f 41.093,-- in 1975.

Het beroepschrift richt zich tegen de navorderingsaanslag op de volgende gronden:

- het ontbreken van een nieuw feit
- de ongegrondheid van de toegepaste correcties met uitzondering van een deel groot f 1.000,-- van correctie C3 (1974) en van een deel groot f 1.315,-- van correctie C4 (1975).

Daarentegen stelt belanghebbende in zijn aangiften 1974 en 1975 alsnog de volgende aftrekposten te willen inlassen:

1974

te verrekenen verlies 1973	f 4.773,70
post V	f 191,25
post AA	<u>f 146,---</u>
	f 5.110,95

1975

Fout BB	f 10.323,95
correctie O.B.	f 1.196,67
fout CC	<u>f 4.500,---</u>
	f 15.920,72

Afgezien van enkele verschuivingen tussen de voor het jaar 1975 aangebrachte correcties die geen wijziging brengen in het totale bedrag van de correcties voor dat jaar heeft de inspecteur zijn standpunt zoals hiervoor weergegeven gehandhaafd.

De inspecteur heeft de correcties C4 ad respectievelijk f 75.000,-- en f 25.000,-- toegelicht met de volgende vermogensvergelijking:

Vermogen per 1 januari 1974	-/-	f 17.356,--
aangifte inkomstenbelasting 1974	-/-	f 95.377,--
correcties 1974 (C2 en C3)		<u>f 24.929,--</u>
		f 70.448,--
aangifte inkomstenbelasting 1975	f	1.392,--
correcties 1975 (C4II)		<u>f 10.855,--</u>
		f 12.247,--
theoretisch eindvermogen	-/-	f 75.737,--
werkelijk vermogen 31 december 1975	-/-	<u>f 25.000,--</u>
beschikbaar voor privé bestedingen	-/-	f 50.737,--
nodig voor privé: stel 2 x f 25.000,--	-/-	<u>f 50.000,--</u>
tekort over 1974 en 1975		f 100.737,--

Belanghebbende heeft deze vermogensvergelijking bestreden door er op te wijzen dat hij in de jaren 1974 en 1975 zijn schulden zoveel mogelijk voor zich uit heeft geschoven, dat hij geld heeft geleend van vrienden en familieleden en wel tot een bedrag van DM 40.000,-- in 1974 en bedragen van DM 25.000,-- en f 6.000,-- in 1975 en dat hij zeer zuinig leefde,

Partijen geven er de voorkeur aan de over de jaren 1974 en 1975 aan loonbelasting verschuldigde bedragen waarover ten tijde van het aanhangig maken van dit geding nog beroepsprocedures liepen buiten dit geding te houden. De inspecteur heeft evenwel toegezegd om indien over deze jaren inderdaad loonbelasting wordt afgedragen - de betreffende navorderingsaanslagen te zullen verlagen dan wel hiervoor een passiefpost te zullen accepteren in het jaar waarin de schuld is komen vast te staan.

3. De standpunten van partijen.

a) nieuw feit

Belanghebbende heeft zijn standpunt dienaangaande ter zitting van 11 november 1981 als volgt toegelicht:

Op 29 april 1976 ontving ik het aanslagbiljet inzake de inkomstenbelasting - vordering was Nihil. Vastgesteld belastbaar inkomen door de tegenpartij op fl. 75.000,- gewaardeerd. Mijnheer de voorzitter - dit bedrag wijkt ruim 20.000 gulden af van mijn aangifte.

Op basis van artikel 11 lid 2 had ik van de tegenpartij gelijktijdig een verklaring dienen te ontvangen waaruit deze 20.000 gulden verschil bestond.

In werkelijkheid is dit verschil natuurlijk nog groter, want bij opgave was ik vergeten de te verrekenen verliespost overlopende uit 1973 mee te rekenen.

Opnieuw is het de tegenpartij dus die heel duidelijk bezig is geweest met mijn aangifte. Zo zelfs bezig is geweest dat zij die aangifte niet aanvaardde doch veranderde bij het vaststellen van mijn inkomen en daarbij bij die verandering in tegenspraak tot de instructies die de tegenpartij heeft mij niet op de hoogte stelde waaruit deze veranderingen dan bestonden. Een nieuw verzuim dus van de

tegenpartij en een nieuw bewijs van de correctheid van die tegenpartij.

Mijnheer de voorzitter - indien U nu denkt dat daarmee de ongeregelheden van de tegenpartij van de baan zijn - dan vergist U zich.

Daar ik zelf geen wijs kon worden uit de vreemde verschillen van de inspectie vraag ik om opheldering. o.a. met mijn schrijven van 26 januari 1977 waarop ik op 9 maart 1977 antwoord krijg.

Mijnheer de voorzitter - mijn verbazing sloeg om in stomheid toen ik zag dat mijn inkomen over 1974 nu werd gewaardeerd op een negatief bedrag van fl. 71.337,-.

Waar nu het verschil tussen het eerst bij aanslag vastgestelde bedrag van 75 mille en nu van iets meer dan 71 mille lag, werd mij er uiteraard weer eens niet bij verteld. Ook hier bleef de verplichting tot informeren van de burger onvervuld.

Over correct werken gesproken van de belastingdienst.

Mijnheer de voorzitter - zelfs bij het indienen van zijn verzoekschrift wijzigt de tegenpartij voor de zoveelste maal mijn inkomen in 1974. Was dat op 21 december 1979 eerst vastgesteld op fl. 38.042,- nu wordt er een vermindering gegeven tot een bedrag van fl. 17.664, en wel op 19 november 1980, dus bijna een jaar later.

Echter weer zonder dat ik bij deze nieuwe - en dus al 5e inkomensverandering - een verklaring over het verschil mag ontvangen.

Mijnheer de voorzitter - als er iemand onheus en incorrect is behandeld dan ben ik het wel door deze tegenpartij.

Maar we zijn er nog niet. Op 31 december 1976 ontvang ik een aanslag inkomstenbelasting inzake het jaar 1975. Inkomen wordt fl. 3.663,- Terwijl ik een negatief inkomen had opgegeven van fl. 207,91.

Het verschil wordt niet toegelicht.

Ik schrijf daarover een brief tot verkrijging van enige informatie. Dat wordt mij zowaar toegestuurd, 2 posten waren gecorrigeerd. Punt 1 zou ik een ontvangst van fl. 3.333,82 verzwegen hebben. En punt 2 op representatiekosten had ik 10% moeten opnemen als besparing op privé uitgaven zijnde fl. 537,71.

Ik reageer daar onmiddellijk op. Want de V-post betreft een inkomen uit maart 1976 - en is ook in mijn aangifte over 1976 opgenomen en de 2e post is niet in overeenstemming met de werkelijkheid daar ik geen besparing heb.

Mijnheer de voorzitter - in dat zelfde schrijven van 9 maart 1977 van de tegenpartij wordt een verliespost erkend van fl. 3.333,--

Afgezien van de wanorde die de tegenpartij ervan gemaakt heeft, afgezien van het feit dat instructies en dus verplichtingen jegens de burger tot het verstrekken van informatie bij herhaling flagrant is geschonden door die tegenpartij - moge één ding heel duidelijk zijn nl. dat de tegenpartij zeer intensief is bezig geweest met mijn aangiftebiljetten over de jaren 1974 en 1975.

Kapitaalsvergelijking - mijnheer de voorzitter - dat moge nu wel duidelijk zijn had jaren geleden al plaats kunnen vinden. Mijn inkomen is door de tegenpartij maar liefst 5 maal veranderd, een duidelijker bewijs hoe intensief men met mijn aangiftes bezig is geweest is niet te geven.

Op basis hiervan moet ik vaststellen dat van een nieuw feit geen sprake is en navordering dus niet kan plaats vinden - niet over 1974 en niet over 1975.'

De inspecteur heeft hierop als volgt gereageerd:

In de pleitnota worden de navorderingsaanslagen bestreden, in de eerste plaats omdat een nieuw feit zou ontbreken.

Belanghebbende stelt, dat een kapitaalsvergelijking had kunnen worden opgesteld bij het regelen van de aanslagen I.B. 1974 en I.B. 1975, op basis van de gedane aangiften en gegevens in het dossier.

Voorts wordt aangevoerd dat de belastingdienst intensief met de aangiften is bezig geweest, omdat het inkomen maar liefst 5 maal zou zijn veranderd.

Wat het ontbreken van het nieuwe feit betreft: het is mij volstrekt onduidelijk, welke gegevens belanghebbende op het oog heeft, wanneer hij stelt dat kapitaalsvergelijking al jaren geleden had kunnen plaatsvinden, omdat aan de belastingdienst alle feiten bekend waren.

Belanghebbende heeft altijd aangifte gedaan door middel van een A-biljet. Daarin werden tot en met 1978 geen vermogensvragen gesteld. Belanghebbende heeft bij zijn aangifte tot en met 1972 eigener beweging evenmin informatie over de samenstelling van zijn vermogen verstrekt.

In de aangifte I.B. 1973 vermeldt belanghebbende voor het eerst als beroep: "zelfstandig publicist" (In de jaren vóór 1973 was hij in loondienst).

Hij voegt dan een verlies en winst specificatie aan zijn aangifte toe, waarbij rekening wordt gehouden met nog te ontvangen en nog te betalen bedragen. Aangegeven wordt een verlies van f.4.773,-. Het belastbaar inkomen over dat jaar wordt vastgesteld op nihil.

Terzijde: Zou het verlies over 1973 alsnog moeten worden aanvaard, dan zal verrekening dienen plaats te vinden met het inkomen over 1972 (vastgesteld op f.5.976,-).

Tot nu toe is dit niet geschied en gezien het ontbreken van een boekhouding ben ik van mening dat voor deze verliescompensatie geen reden is.

Gegevens, op basis waarvan een vermogensvergelijking zou zijn op te stellen, zijn door belanghebbende in het verleden niet verstrekt. Het dossier biedt evenmin uitsluitsel over de vermogenspositie. Eerst bij het onderzoek door de rijksaccountantsdienst in 1979 bleek, dat belanghebbende geen administratie voerde. Een aan de hand van de toen beschikbare gegevens opgemaakte vermogensvergelijking voerde tot de conclusie dat of aanzienlijk meer moest zijn ontvangen, dan in de aangifte werd opgegeven, of dat aanzienlijk te veel kosten waren opgevoerd.

Een nieuw feit is naar mijn mening zeker aanwezig.

Wat de regeling van de aanslagen I.B. 1974 en I.B. 1975 betreft:

Belanghebbende telt de wijzigingen over 1974 en 1975 bij elkaar op en begrijpt daarin de onderwerpelijke navorderingsaanslagen en de op de navorderingsaanslag 1974 verleende ambtshalve vermindering.

Voorts zij opgemerkt dat het feit, dat correcties op het negatieve aangegeven belastbaar inkomen zijn aangebracht, niet betekent dat geen navordering meer mogelijk is.

Ik teken hierbij aan, dat de vaststelling van verliezen pas actueel wordt in de jaren, waarin de verrekening van belang is bij de vaststelling van het belastbaar inkomen.

Voor de jaren 1974 en 1975 is alleen het gegeven relevant dat de aanslagen over die jaren in overeenstemming met de aangiften zijn vastgesteld op nihil, omdat er van uit werd gegaan dat een mislukt evenement in 1974 forse verliezen had opgeleverd (Blijkbaar eigen wetenschap van de aanslagregelaar; geen dossiergegevens).

Naar mijn mening is er geen ambtelijk verzuim begaan door de aanslagen aldus te regelen zonder nader onderzoek.

Aangetekend zij nog dat er geen beschikkingen zijn genomen ter vaststelling van te verrekenen verliezen;

Belanghebbende heeft ter zitting van 19 mei 1982 hierover nog het volgende te berde gebracht:

Inzake het punt ambtelijk verzuim bestrijdt de tegenpartij dat ik mij daarop zou mogen beroepen. De uitspraken in deze zijn echter zeer duidelijk.

De tegenpartij beroept zich nu op enkele punten. In de eerste plaats stond geen vraag genoteerd in het invulformuliertje inzake IB dat door ambtenaren elk jaar wordt samengesteld. Hoe kan men de burger verantwoordelijk stellen voor het verzuimen door ambtenaren van de opname van een vraag op een formulier dat nu eenmaal niet door de burger wordt samengesteld. Dat op zich is al een ambtelijk verzuim dat nimmer als argumentatie tegen de burger gebruikt kan en mag worden. Zijn verwijten gaat de tegenpartij maar intern maken maar niet tegen mensen die met de samenstelling van dat formulier niets van doen hebben.

Waar het toch in alle uitspraken in deze op neer komt is kon de inspecteur op de hoogte zijn van de situatie en behoorde hij op de hoogte te zijn.

Op beide vragen kan alleen maar met "ja" worden geantwoord.

Er is veel correspondentie geweest - er zijn aanslagen geweest en er zijn crediteringen geweest. Ja zegt de tegenpartij - ambtshalve crediteringen - ja, nou en? Wil dat zeggen dat zulke dingen worden verstuurd zonder dat de tegenpartij weet waarom zij een aanslag gaat crediteren?

Men heeft mijn verlies post met niet minder dan 25 mille gewijzigd. Hoewel de tegenpartij de verplichting heeft mij op de hoogte te stellen waaruit die afwijking bestaat, doet de tegenpartij ook nu weer geen enkele moeite duidelijk te maken aan

dit Hof - dus verantwoordelijkheid af te leggen waarom bij de correctie van 25 mille uitleg aan de burger achterwege is gebleven. Weer een verzuim van de tegenpartij. Maar als je 25 mille corrigeert dan heb je daar toch een reden voor - je zit toch niet klakkeloos 25.000 gulden weg te werken? Dan moet je je toch met het dossier dat over mij bestond paraat hebben? En in dat dossier was heel duidelijk te vinden dat ik tot en met 1972 in loondienst was en dus kon de tegenpartij aan de hand van mijn salaris ook vaststellen dat ik geen verlies van een ton kon compenseren na ook in 1973 een negatief exploitatie te kort geleden te hebben.

Het staat vast dat de tegenpartij intensief is bezig geweest met mijn belastingzaken, daarop veranderingen aangebracht heeft - die toch onderzoek vereisten waarmee weer is bewezen dat inderdaad mijn dossier op tafel is geweest. Zo niet - dan beweert de tegenpartij hier dat zij klakkeloos en zonder opgaaf van redenen met geld goochelt ten nadele van de burger. En dat lijkt me nog erger.

De tegenpartij beroept zich in haar brief aan het Hof op een aanslagregelaar die schijnbaar een eigen wetenschap er op nahield.

Mijnheer de voorzitter - de tegenpartij heeft niet het recht zich te beroepen op handelingen van één van haar ambtenaren. De wet is duidelijk. De acties door een ambtenaar gedaan komen altijd voor de verantwoordelijkheid van de inspecteur himself.

Er wordt hier keihard toegegeven dat een ambtelijk verzuim heeft plaats gevonden want de zinsnede in deze brief is toch een duidelijk verwijt aan het adres van deze ambtenaar. Zijn fouten zijn fouten van de inspecteur en kunnen op mij niet verhaald worden. - Ik blijf dus bij mijn opvatting dat hier sprake is van ernstig ambtelijk verzuim.

b) belanghebbendes boekhouding

De inspecteur voert in het verzoekschrift en in zijn brief van 11 februari 1982 het volgende aan:

Belanghebbende voert op geen enkele wijze een administratie. Hij schaft jaarlijks een ordner aan waarin hij nota's, afrekeningen van K en bijschrijvingsopdrachten van de bank opbergt. Afhankelijk van de omvang maakt belanghebbende per kwartaal of per halfjaar een opstelling van deze

stukken. Een financiële vastlegging vindt niet plaats. Een vermogensopstelling wordt niet gemaakt.

De bescheiden geven in zeer veel gevallen geen uitsluitsel omtrent het zakelijke karakter van de mutaties en omtrent het al dan niet voldaan hebben aan (al dan niet reële) betalingsverplichtingen. Zeer veel van de over 1974 en 1975 geclaimde uitgaven zijn voorts niet door bescheiden gedekt. Het totaal van de over die jaren geclaimde uitgaven is veel hoger dan de betalingscapaciteit van belanghebbende zoals die uit de inkomensberekeningen kan worden afgeleid.

De wijze van administreren biedt geen enkele zekerheid dat alle ontvangsten opgevoerd zijn.

Ik wil Uw Hof voorts nog wijzen op het gestelde op pag. 6 van de pleitnota, waar belanghebbende ingaat op de post "rente en kosten DD". Hij vermeldt daar dat hij bij dit bedrijf enkele jaren als assistent-boekhouder heeft gewerkt, eind zestiger jaren.

Voorts zij vermeld dat hij in zijn aangifte I.B. 1970 als beroep opgeeft: administrateur.

Gelet hierop mag er dus van worden uitgegaan dat belanghebbende terdege op de hoogte is van de noodzaak voor een ondernemer om een goede en sluitende boekhouding te voeren en een volledige administratie van het bedrijfsgebeuren bij te houden.

De rijksaccountants hebben echter geconstateerd, dat de enige administratie bestaat uit ordners met nota's, terwijl geen boekhouding werd gevoerd. Gegeven een totaal van inkomsten van rond f.260.000,- in 1974 en rond f.213.000,- in 1975 en een totaal van uitgaven van rond f.370.000,- in 1974 en f.221.000,- in 1975 (alle bedragen volgens belanghebbende's eigen, dezerzijds betwiste opgave), is dit volstrekt onvoldoende.

Ook een voormalig assistent-boekhouder moet zich hiervan bewust zijn en ik houd het er dan ook op dat opzettelijk geen boekhouding werd gevoerd. Ook dit valt onder het hoofdstuk "medewerking", of liever het gebrek daaraan en het heeft consequenties voor de bewijslast.

Belanghebbende heeft ter zitting van 11 november 1981 en ter zitting van 19 mei 1982 dienaangaande het volgende gesteld:

Men verwijt mij dat ik mijn administratie in een ordner opberg. Mijnheer de voorzitter - ik heb een administratie van bescheiden omvang. Waarom moet ik dan doen alsof ik een gigantische administratie leid? Er wordt in het verzoekschrift gesteld dat niet duidelijk is of ik alle ontvangsten wel boek. Daarmee suggererend dat ik ontvangsten verzwijg. Mijnheer de voorzitter - ik heb in 1974 aan ontvangsten opgevoerd een bedrag van fl. 263.169,69. De tegenpartij heeft 1 post van ontvangsten van fl. 1.000,- kunnen vinden, die ik niet in mijn boekhouding heb opgenomen. Vindt U het niet verschrikkelijk dat men zo'n verdachtmaking pleegt bij een inkomstenopgave van bijna 3 ton waar zegge en schrijf 1 duizend gulden vergeten is? Inderdaad, ik had het niet moeten vergeten. Het is een fout, maar ik ben een mens en als mens maak ik fouten. God heeft de mens niet feilloos geschapen wat zijn doen en laten aangaat. In het totaal een vergeetpost van minder dan 0,4%. Maar de verdachtmaking is groot. Wordt alleen niet waar gemaakt.

In 1975 heb ik aan inkomsten opgegeven een bedrag van fl. 213.584,64. In 1975 heeft de tegenpartij niet één enkele post kunnen vinden aan inkomsten die ik niet opgegeven zou hebben. Dat betekent dat ik over de hier in geschil zijnde periode 1974 en 1975 aan inkomsten heb opgegeven een bedrag van fl. 476.754,33. En op dat bedrag ontbrak een opgave van inkomsten van zegge en schrijf fl. 1.000,-.

Een schandalige verdachtmaking.

Van al mijn verplichtingen jegens derden zijn bewijzen aanwezig middels rekeningen of contracten - van alle verplichtingen van derden jegens mij zijn dezelfde bewijzen aanwezig.

Daarmee is duidelijk dat ik administratie voer.

Men wijst op een omzet van 260 mille in 1974 - daardoor zou de administratie te klein zijn. Ik moeg het Hof er op wijzen dat 90% van dit bedrag in 1 afrekening is opgenomen - n.l. in die van K die ook het grootste deel van de uitgaven verzorgt. K doet in feite een stuk administratie voor mij en in de loop der jaren is dat zelfs nog verstevigd zodat inmiddels K 90% van alle administratieve handelingen van mij heeft overgenomen. De voorstelling van zaken door de tegenpartij is daarom uiterst bedrieglijk. Als we in acht nemen het werkelijke bedrag dat dan nog via eigen handelingen loopt dan komen we op een zeer klein bedrag uit dat in feite gedekt wordt

weer voor 90% door R.

c) de bereidheid tot medewerking van belanghebbende

De inspecteur heeft dienaangaande het volgende gesteld:

In beroepschrift en pleitnota doet belanghebbende het voorkomen, dat hij in zijn houding jegens de belastingdienst volle medewerking heeft gegeven, die echter beantwoord zou zijn met volle tegenwerking en onbehoorlijk optreden.

In eerste instantie hebben de rijksaccountants het moeten ontgelden, zij het dat al eerder problemen waren gerezen bij de heffing van loonbelasting.

Zij worden aangeduid als "overvallers" en beschuldigd van intimidatie en chantage.

In een later stadium worden ook andere ambtenaren en de belastingdienst in zijn geheel aangevallen, waarbij de grofste beledigingen niet worden geschuwd.

Het is voor mij nog een vraag of de ongepaste wijze, waarop belanghebbende zijn ongenoegen kenbaar maakt, voortkomt uit grote emotie, dan wel uit berekening: mogelijk zal aanvankelijk een zekere emotie een rol hebben gespeeld, maar de lange duur van deze gemoedstoestand wekt toch wat argwaan.

Het is mij bovendien opgevallen, dat belanghebbende tijdens gesprekken met belastingambtenaren zich, naar mij is meegedeeld, tot nu toe redelijk beheerst heeft opgesteld, maar dat hij zich in zijn daarna geschreven brieven volkomen heeft laten gaan. Dit wijst niet op een geëmotioneerde, maar op een wel overwogen reactie.

Voorts zijn de beschuldigingen, die belanghebbende te berde brengt, dermate ongerijmd, dat ze duidelijk meer gericht zijn op effect dan, op het nastreven van de waarheid.

Ik wil hierbij nog wijzen op een passage in de pleitnota, voorgedragen tijdens de mondelinge behandeling op 11 november 1981

van het beroepschrift inzake de naheffing omzetbelasting:

"Indien de tegenpartij vindt dat ik haar ten onrechte in een fascistoïde hoek plaats, zo staat haar de weg open in onze democratie een klacht tegen mij in te dienen wegens smaad. Daar echter is de belastingrechter niet voor.

De tegenpartij doet dit echter niet - waaruit ik moet opmaken dat zij weinig behoefte heeft aan een dergelijk proces."

Zoals Uw Hof bekend is, wordt met de "tegenpartij" de belastingdienst bedoeld.

Belanghebbende zal zich zeker realiseren dat zijn teksten de communicatie tussen hem en de belastingdienst ernstig bemoeilijken, zo niet onmogelijk maken en hij stuurt daar bewust op aan. Hij streeft er naar om een conflictsituatie te creëren en uit te bouwen ten eigen bate. Ik kan dit niet brengen onder de noemer "volle medewerking".

Op mijn verzoek hebben de rijksaccountants de gebeurtenissen rondom het bij belanghebbende ingestelde boekenonderzoek inkomstenbelasting vastgelegd. Hun relaas gaat als bijlage I hierbij en geeft een geheel ander beeld van de gang van zaken, dan dat door belanghebbende geschetst. Ik wil hierbij nog aantekenen, dat de vragenlijst, bedoeld in het slot van het relaas, ook naar mijn mening nogal omvangrijk is en dat de in eerste instantie gegeven termijn voor beantwoording (verzending vragenlijst 11 mei 1979 met het verzoek voor 28 mei 1979 te antwoorden) wat krap bemeten lijkt. Het laatste mag met enige reden tot wat irritatie bij belanghebbende hebben kunnen leiden, hoewel de omvang van de vragenlijst rechtstreeks voortkomt uit de verzuimen van belanghebbende zelf.

Anderzijds was de door belanghebbende gevraagde termijn tot oktober 1979 onredelijk lang en was er geen reden om hem in dit opzicht een voorkeursbehandeling deelachtig te laten worden.

Belanghebbende's reacties op het onderzoek en op de vragenlijst zijn echter buiten alle proporties, temeer omdat uit het verdere verloop

blijkt dat de aanvankelijk gestelde termijn niet zo'n hard gegeven was: rappel eerst op 14 juni 1979: uitstel verleend tot 24 juni 1979; brief van de inspectie dd. 11 september 1979, waarin belanghebbende nog alle kans wordt geboden om de gevraagde gegevens alsnog te verstrekken. Laatst bedoelde brief is als bijlage bij het beroepschrift gevoegd. Daaruit blijkt uitdrukkelijk de bereidheid van de inspecteur tot nader overleg en de opmerking in de pleitnota dat de belastingdienst zulks nimmer aan belanghebbende kenbaar heeft gemaakt is dan ook evident onjuist. De provocerende wijze waarop het initiatief van de inspectie is beantwoord, blijkt uit de vervolgcorrespondentie die eveneens bij het beroepschrift is gevoegd. De gestelde vragen zijn inmiddels, 2 jaar later, nog niet afdoende beantwoord.

Voorts wil ik nog memoreren dat tijdens de mondelinge behandeling voor Uw Hof op 11 november 1981 belanghebbende duidelijk te kennen heeft gegeven geen medewerking aan de belastingdienst te willen geven en dat zijn brief van 8 januari 1982 eveneens in die richting wijst.

Ik concludeer dat belanghebbende zonder enige redelijke grond heeft geweigerd om aan de belastingdienst de door deze gevraagde gegevens te verstrekken.

Belanghebbende heeft daartegenover het volgende aangevoerd:

De tegenpartij stelt er prijs op in haar schrijven van 16 februari j.l. om toch vooral dan te tonen dat ik een conflictsituatie heb doen ontstaan. Men zendt zelfs notulen mee van een 2-tal leden van de RAD die echter mijn zienswijze voor een belangrijk deel onderschrijven. Leest U die notulen maar eens goed door - dan ziet U dat men toegeeft dat ik bij herhaling verzocht heb de vragen op schrift te stellen en dat zij bij herhaling dat verzoek naast zich neer legden. Men zegt dan met voorzichtigheid mij geïnformeerd te hebben over het zenden van belastingaanslagen enz.

Mijnheer de voorzitter - we kunnen op dit punt nu kort zijn. Ik heb op de dag van deze ontmoeting een aangetekend schrijven verzonden aan de tegenpartij waarin ik de

gebeurtenissen heb beschreven.

Een kopie van dit schrijven overhandig ik het Hof.

Daarnaast overhandig ik het Hof een aantal getuigeverklaringen van mensen die deze ontmoeting hebben bijgewoond.

Daarmee staat in iedere goed werkende rechtsstaat vast wie hier de schuldige is. Vast staat dat de tegenpartij zich schuldig heeft gemaakt aan chantage en intimidatie.

Daarna stelt de tegenpartij eens te meer vast mijn verzoek - mijn verzoek dat met argumentatie was omkleed - onredelijk was voor een uitstel van 4 maanden.

Op mijn opmerking in mijn pleitnota dat zij zelf met haar gigantische mankracht en het verder sowieso niets om hand hebbend - niet minder dan 9 maanden uitstel nodig had voor het maken van een simpel verzoekschriftje. De tegenpartij maakt in haar schrijven niet duidelijk waarom mijn termijn van 4 maanden onredelijk was en haar termijn van 9 maanden zeer redelijk was. In de denkwereld van de tegenpartij moeten burgers zich verantwoorden - maar belastingambtenaren niet. Het kenmerkt de mentaliteit van de tegenpartij.

d) de correcties

Zakelijk weergegeven heeft belanghebbende dienaangaande het volgende gesteld:

Kleding

Het betreft hier normale kleding die ik nodig had om representatief te kunnen zijn.

privé telefoon

Mijn contacten liggen ten volle in het zakelijke vlak. Een privé leven voer ik niet.

Representatiekosten

Deze kosten waarvan ik de rekeningen kan tonen hebben alle betrekking op zakelijke reizen, bezoeken en verblijven. Van een privé besparing is geen sprake.

vermogensvergelijking

Zie verklaringen B, EE, FF, GG en HH

uitgaven 1975 f 9.855,--

Behalve de optelfout ad f 1.315,-- terzake van verblijfkosten en telefoonkosten - die overigens ruimschoots wordt gecompenseerd door de abusievelijk niet ten laste van het resultaat gebrachte kosten - zijn er geen uitgaven tot een te hoog bedrag opgevoerd. Verwezen wordt in dit verband naar de krantenberichten betreffende het financiële wanbeleid bij II.

De inspecteur heeft een en ander bestreden als vermeld in de gedingstukken.

4. De motivering.

a) nieuw feit

Uit de ten tijde van de oorspronkelijke aanslag ter inspectie aanwezige gegevens, zoals die uit belanghebbendes aangifte en uit hetgeen verder ten processe is komen vast te staan zijn gebleken kon de inspecteur niet redelijkerwijs afleiden dat belanghebbende in het onderwerpelijke jaar meer winst uit het door hem uitgeoefende beroep moest hebben gehad dan hij voor dat jaar in zijn aangifte had verantwoord. Het enkele feit dat de bij de aangifte behorende verlies- en winstrekening niet de gebruikelijke vorm en inhoud had kon hoogstens aanleiding geven tot de veronderstelling dat belanghebbende - destijds een beginnend ondernemer - zich (nog) niet van terzake kundige hulp had verzekerd doch niet dat deze rekening onjuiste of onvolledige gegevens bevatte.

Eerst na kennisname van het rapport van de rijksaccountantsdienst inzake het bij belanghebbende ingesteld boekenonderzoek kon op grond van de daarin vermelde feiten en gegevens tot verwerping der boekhouding en vaststelling van het inkomen aan de hand van een vermogensvergelijking worden overgegaan.

b) belanghebbendes boekhouding

Een ordner met nota's, afrekeningen en rekeningoverzichten van de bank is niet gelijk te stellen met een regelmatige boekhouding, welke kan dienen als grondslag voor een juiste winstberekening. Zulks klemt te meer nu vaststaat dat tenminste een bedrag van f 1.000,- in 1974 en van f 1.315,- in 1975 niet op juiste wijze is verantwoord en - uitgaande van het door belanghebbende te dien aanzien gestelde - bedragen van f 337,25 in 1974 en f 15.920,72 in 1975 in het geheel niet als kostenpost in zijn winstberekening waren verantwoord. Een opzet van de administratie als vorenomschreven laat bovendien geen kascontrole toe. Reeds op grond van deze feiten dient belanghebbendes boekhouding als betrouwbare grondslag voor de winstberekening te worden verworpen.

c) belanghebbendes bereidheid tot medewerking

Uit de gedingstukken komt naar voren dat van bereidheid tot het verstrekken van de gevorderde gegevens en inlichtingen welke voor de belastingheffing te zijnen aanzien van belang waren niet, respectievelijk niet tijdig, althans onvoldoende respectievelijk onvoldoende tijdig sprake is geweest.

Van de op 11 mei 1979 aan hem voorgelegde vragenlijst was in september 1979 nog niets en in oktober 1979 slechts een gedeelte beantwoord. Anders dan belanghebbende kennelijk meent is hij ingevolge het bepaalde in de artikelen 47, 50 en 52 Algemene wet inzake rijksbelastingen tot het verstrekken van deze inlichtingen binnen de gestelde termijn - die in dit geval na rappel afliep op 24 juni 1979 en na deze verlenging niet onredelijker kort was - verplicht en heeft niet-nakoming van deze verplichting tengevolge dat de rechter, overeenkomstig het bepaalde in artikel 29, lid 1 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen, het beroep afwijst, tenzij gebleken is - dat wil zeggen overtuigend is aangetoond - dat en in hoeverre de bestreden belastingaanslag onjuist is.

d) de correcties

Belanghebbende, op wie op grond van het vorenoverwogene de bewijslast rust is er niet in geslaagd het Hof de overtuiging bij te brengen dat de bij de navorderingsaanslag aangebrachte correcties te hoog zijn.

Weliswaar heeft belanghebbende met betrekking tot de correctie C4 ter zitting verklaringen overgelegd waaruit naar voren komt dat hij in de jaren 1974 en 1975 heeft kunnen beschikken over renteloze leningen van respectievelijk DM 40.000,-- en DM 25.000,-- alsmede twee leningen van f 3.000,-- doch zonder een overzicht enerzijds van de opnamedata der geleende gelden, anderzijds van het verloop van de liquiditeitspositie van belanghebbende in die jaren zeggen deze verklaringen weinig. Bovendien kan belanghebbende in de loop van het jaar 1974 waarin hij stelt een verlies van circa f 100.000,-- te hebben geleden slechts DM 15.000,-- ter beschikking hebben gehad, aangezien de lening van DM 25.000,-- volgens de overgelegde verklaring van B eerst einde 1974 beschikbaar kwam. Niet is duidelijk geworden hoe belanghebbende een dergelijk verlies c.q. uitgaven tot een dergelijk bedrag heeft kunnen financieren.

Hetgeen met betrekking tot de overige correcties door belanghebbende is aangevoerd heeft evenmin de vereiste overtuiging bijgebracht.

Nu eventueel over het betreffende jaar ten laste van de winst komende loonbelasting en omzetbelasting in deze procedure niet in geschil is, verstaat het Hof dat de inspecteur ambtshalve alsnog met deze posten rekening zal houden zodra het effect op de winst onherroepelijk is komen vast te staan.

Nu niet aannemelijk is gemaakt dat het niet aan opzet of grove schuld van belanghebbende te wijten is dat te weinig belasting is geheven en tegen het kwijtscheldingsbesluit van de inspecteur geen beroep is ingesteld, dient ook de verhoging te worden gehandhaafd.

5. De uitspraak.

Het Hof handhaaft de navorderingsaanslag waarvan beroep.

Vastgesteld in raadkamer van 18 januari 1983 door Mrs. Smit, Rijks en Rensema, in tegenwoordigheid van Mr. Maat als griffier.

De griffier is verhinderd de uitspraak te ondertekenen.

Smit

AANGETEKEND VERZONDEN

19 MEI 1983

AAN PARTIJEN.